

125

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie uposażenia techników i uprawnionych techników dentystycznych.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

Uposażenie podstawowe.

§ 1. 1. Technicy i uprawnieni technicy dentystyczni, zatrudnieni w zakładach społecznych służby zdrowia, otrzymują miesięczne uposażenie podstawowe według następujących grup i szczebli:

Grupa uposażenia	Staż pracy	Uposażenie miesięczne w złotych		
		Szczebel A	Szczebel B	Szczebel C
I—T	Technicy dentystyczni w ciągu pierwszych 2 lat	1.200	1.320	1.430
II—T	po 2 latach	1.300	1.420	1.550
III—T	po 5 latach	1.400	1.540	1.680
IV—T	po 10 latach	1.600	1.750	1.910
V—T	po 15 latach	1.700	1.860	2.010
VI—T	Uprawnieni technicy dentystyczni	1.800—2.200	2.000—2.400	2.200—2.600

2. Zasady zaliczania do poszczególnych szczebli uposażenia ustali w drodze rozporządzenia Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

§ 2. 1. Uposażenie określone w § 1 ust. 1 wypłaca się miesięcznie z góry.

2. Przejście do wyższej grupy uposażenia następuje z dniem pierwszym najbliższego miesiąca po nabyciu uprawnień do tej grupy.

3. Technikom dentystycznym wlicza się do wymaganego stażu pracy okresy wykonywania czynności fachowych przed uzyskaniem uprawnień zawodowych.

4. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia określi szczegółowe zasady i tryb obliczania okresów pracy, stanowiących podstawę przejścia do wyższej grupy uposażenia.

§ 3. 1. Uposażenie określone w § 1 ust. 1 technicy i uprawnieni technicy dentystyczni otrzymują przy zatrudnieniu w wymiarze 42 godzin tygodniowo.

2. W razie zatrudnienia w wymiarze mniejszym niż określony w ust. 1 wypłaca się uposażenie za godzinę stanowiące $\frac{1}{175}$ uposażenia określonego w § 1 ust. 1.

Dodatkowe wynagrodzenie ryczałtowe.

§ 4. 1. Technikom dentystycznym wykonującym zawód dłużej niż rok oraz uprawnionym technikom dentystycznym wypłaca się dodatkowe wynagrodzenie ryczałtowe:

- 1) za protezy zębowe i aparaty ortodontyczne, wykonane bezbłędnie ponad obowiązującą normę — według zasad I w wysokości określonej w ust. 2—4, z tym że nie dotyczy to pracowników protezowni, w których ze względu na charakter pracy nie są ustalone normy,
- 2) za wykonywanie czynności nie normowanych z zakresu ortopedii szczękowej, a należących do podstawowych obowiązków danego pracownika — w wysokości 400 zł miesięcznie.

2. Do obowiązującej normy, po której wykonaniu przysługuje wynagrodzenie określone w ust. 1 pkt 1, mogą być zaliczone tylko protezy zębowe i aparaty ortodontyczne wykonane bezbłędnie.

3. Dodatkowe wynagrodzenie ryczałtowe określone w ust. 1 pkt 1 wynosi:

- 1) za laboratoryjne wykonanie protezy zębowej 50 zł,
- 2) za kliniczne wykonanie protezy zębowej 15 zł,
- 3) za laboratoryjne wykonanie jednostki obliczeniowej aparatu ortodontycznego 10 zł.

4. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia ustali obowiązujące normy wykonania protez zębowych i aparatów ortodontycznych, a także protezownie (zakłady), w których normy nie są ustalone.

Dodatkowe wynagrodzenie za pracę w przychodniach i ośrodkach zdrowia.

§ 5. 1. Uprawnionym technikom dentystycznym zatrudnionym w przychodniach lub ośrodkach zdrowia, poza zakładami uprawniającymi do otrzymywania uposażenia według szczebla B i C tabeli uposażeń podstawowych, podwyższa się uposażenie podstawowe o kwotę od 150 do 300 zł miesięcznie, w zależności od wyników pracy uprawnionego technika dentystycznego.

2. Wysokość przyznanego wynagrodzenia może być obniżona do dolnej jego granicy od najbliższego pierwszego dnia miesiąca.

3. O wysokości wynagrodzenia określonego w ust. 1 decyduje zakład uprawniony do zawarcia umowy o pracę w porozumieniu z właściwą radą zakładową bądź delegatem związkowym.

Dodatkowe wynagrodzenie za wyższe kwalifikacje.

§ 6. 1. Technikom i uprawnionym technikom dentystycznym, którzy po uzyskaniu uprawnień zawodowych odbyli doksztalcenie w zakresie ortodoncji, organizowane przez Centralny Ośrodek Doskonalenia Średnich Kadr Medycznych, i są zatrudnieni zgodnie z kierunkiem odbytego doksztalcenia, podwyższa się uposażenie podstawowe o następujące kwoty:

- 1) 150 zł miesięcznie — jeżeli doksztalcenie podyplomowe trwało co najmniej 3 miesiące,
- 2) 300 zł miesięcznie — jeżeli doksztalcenie podyplomowe trwało co najmniej 6 miesięcy,

2. Dodatkowe wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje tylko w okresie wykonywania czynności uzasadniających wypłatę tego wynagrodzenia. W razie zaprzestania tych czynności pracownik traci niezwłocznie prawo do wynagrodzenia dodatkowego.

Dodatkowe wynagrodzenie za pracę na niektórych stanowiskach.

§ 7. 1. Uposażenie podstawowe techników i uprawnionych techników dentystycznych zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia na niektórych stanowiskach podwyższa się o kwotę w wysokości od 150 do 350 zł miesięcznie, w zależności od zakresu odpowiedzialności.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określi stanowiska, o których mowa w ust. 1.

Zasady wypłacania dodatkowych wynagrodzeń.

§ 8. Dodatkowe wynagrodzenie za pracę w przychodniach i ośrodkach zdrowia (§ 5) wypłaca się pracownikom zatrudnionym w wymiarze określonym w § 3 ust. 1. Pracownikom zatrudnionym w mniejszym wymiarze wypłaca się dodatkowe wynagrodzenie, obliczone przy odpowiednim stosowaniu przepisu § 3 ust. 2.

§ 9. Dodatkowe wynagrodzenie z tytułu wyższych kwalifikacji (§ 6) oraz z tytułu pracy w przychodniach i ośrodkach zdrowia (§ 5) wypłaca się miesięcznie z dołu.

§ 10. 1. Dodatkowe wynagrodzenie z tytułu wyższych kwalifikacji nie przysługuje technikowi i uprawnionemu technikowi dentystycznemu, zawieszonemu w pełnieniu obowiązków służbowych.

2. Technikowi i uprawnionemu technikowi dentystycznemu, który przez okres 3 miesięcy nie pełni obowiązków służbowych uzasadniających prawo do dodatkowego wynagrodzenia, mogą być wypłacone kwoty przysługujące z tego tytułu tylko za zgodą organu sprawującego bezpośredni nadzór nad zakładem.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 11. 1. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 października 1962 r. w sprawie uposażenia techników i uprawnionych techników dentystycznych (Dz. U. Nr 52, poz. 253).

2. Zachowują moc przepisy wykonawcze, wydane na podstawie § 2 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 października 1956 r. w sprawie uposażenia techników i uprawnionych techników dentystycznych (Dz. U. Nr 45, poz. 204) — do czasu wydania odpowiednich przepisów wykonawczych na podstawie niniejszego rozporządzenia.

§ 12. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia pracownikom objętym rozporządzeniem nie przysługuje:

- 1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124).
- 2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 13. 1. Dla techników i uprawnionych techników dentystycznych objętych regulacją plac przejściowy dodatek mieszkaniowy wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), w kwocie ustalonej przez wynajmującego w wyciągu z karty lokatorskiej, ulega z dniem 1 czerwca 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku regulacji, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów uposażenia, tj. uposażenia podstawowego oraz dodatków do tego uposażenia w głównym miejscu pracy.

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 1 i 2 wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Począwszy od 1 stycznia 1967 r. ustalenie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku na każde półrocze, począwszy od I półrocza 1967 r., przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r., powiększonego o kwotę podwyżki netto z dniem 1 czerwca 1966 r. (ust. 2).

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego skutkuje obniżeniem w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym począwszy od 1967 r. średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 5, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości zarobku uzyskanego w późniejszych okresach. W tym celu, niezależnie od obliczeń półrocznych, dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 287 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

9. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do określenia w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej i Centralną Radą Związków Zawodowych sposobu rozliczenia przejściowych dodatków mieszkaniowych wypłaconych za miesiąc czerwiec 1966 r. z uwzględnieniem przepisów ust. 1—8.

§ 14. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów i innym zainteresowanym ministrom.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r., z tym że podwyżka wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 1966 r. wynikająca z regulacji ulega zmniejszeniu o wypłacony za ten miesiąc dodatek mieszkaniowy lub odpowiednią jego część, jeżeli pracownik traci wskutek podwyżki prawo do tego dodatku w całości lub w części.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz